

[Socialministeren.]

Det sagkyndige udvalg, der har udarbejdet udkastet til forslaget til lov om arbejderbeskyttelse, og som afgav indstilling i 1938, søgte på grundlag af bestemmelserne i det nævnte forslag at opstille nye regler.

Ved udvalgets udkast udvidedes adgangen til natarbejde, idet man vel som principiel regel fastholdt, at der ikke måtte arbejdes i tiden fra kl. 20 til kl. 4, men fastsatte nogle undtagelser fra denne regel, der gik videre end de forannævnte undtagelser. På den anden side medtog man ikke en bestemmelse om, at en arbejdsgiver er berettiget til at arbejde i sin egen virksomhed i den tid, i hvilken arbejde iøvrigt ikke må finde sted.

Ved arbejdsrådets behandling af udkastet i 1946 blev der foretaget enkelte ændringer. I 1942 havde der påny med direktør Dreyer som leder været ført forhandlinger i faget; under hensyn til disse forhandlinger ændredes lovforslaget, således at lukningen kun skulle gælde i tiden fra kl. 20 til kl. 3, natten forud for søn- og helligdage dog til kl. 2. Bestemmelsen om, at det skulle være arbejdsgiveren personligt, hans hustru og børn under 18 år forbudt at arbejde i dette tidsrum, blev foreslået bibeholdt.

Svendene skulle altså begynde kl. 3 imod tidligere kl. 4, hvorimod mesteren ikke selv måtte begynde før kl. 3. Direktør Dreyer har oplyst, at denne vedtagelse har været præget af den store ledighed i faget. I 1948 er bagerfagets organisationer blevet enige om et forslag om at afskaffe natarbejde i rugbrødsfabrikkerne senest fra 1. oktober 1950. For at skabe ensartede regler for hele bagerfaget er der i lovforslaget optaget en bestemmelse om forbud mod døgn drift i brødfabrikker og brød- og kagebagerier. I bestemmelserne om arbejdstidens beliggenhed er indføjet de undtagelser fra hovedreglen om nattehvilen i bagerfaget, som er en nødvendig følge af fagets overenskomster. I 1949 har der mellem organisationerne været ført nye forhandlinger, der er resulteret i et forslag om, at natarbejde helt skal være forbudt mellem lørdag og søndag. Det forudsættes herved, at bagerierne holder lukket om søndagen, at natarbejde skal være forbudt lørdag til kl. 2, mandag til kl. 3 og ugens øvrige dage til kl. 4. Begyndelsestidspunktet skulle som hidtil være kl. 20. Efter det samme forslag skal forbudet mod arbejdsgivernes eget arbejde være indskrænket til tiden fra fredag kl. 20 til lørdag kl. 2, og fra lørdag kl. 20 til mandag kl. 3.

Det nævnte forslag er imidlertid forkastet af bagersvendene. Parterne har herefter

overfor direktør Dreyer, der på mine vegne for nylig har ført nogle forhandlinger, givet udtryk for, at socialministeren i lovforslaget måtte lægge det af arbejdsrådet godkendte forslag til grund med hensyn til tidspunktet for arbejdstidens påbegyndelse og afslutning. Lovforslaget er i overensstemmelse med det af arbejdsrådet godkendte, bortset fra de nævnte bestemmelser om afskaffelse af døgn driftsarbejde i brødfabrikker m. v. Jeg er altså efter min opfattelse i overensstemmelse med begge parter, når jeg har forelagt lovforslaget, som jeg har gjort det.

Jeg håber, at ærede medlemmer har forstået, at hvis jeg skulle svare ligeså indgående på hvert af spørgsmålene, ville det være for overvældende. Jeg skal derfor nøjes med et par enkelte principielle betragtninger.

De indvendinger, der er rejst mod lovforslaget, går bl. a. ud på, at det er for vidtrækkende og medtager for mange områder, idet f. eks. handelen og landbruget ikke burde medtages under en sådan beskyttelseslov, og på, at der i et for vidt omfang er givet bemyndigelse til at udstede administrative bestemmelser. Til dette sidste skal jeg bemærke, at bemyndigelsen jo ikke gives specielt til den, der er socialminister ved lovens ikrafttræden, men til den til enhver tid siddende minister. Såfremt der var visse forhold, jeg kunne ønske at ordne på en bestemt måde, ville det være en fordel for mig at få dem optaget i selve loven. Men når jeg har foreslået, at en række forhold ordnes administrativt, er det udelukkende af praktiske hensyn. Dels vil nemlig mange af de bestemmelser, der skal gives, være altfor udførlige til at burde medtages i en lov, dels kan udviklingen medføre, at det bliver ønskeligt hurtigt at ændre visse bestemmelser, og dette sker da lettest ved en administrativ bekendtgørelse. Det må også erindres, at det i lovforslaget er foreskrevet, at der, før der udstedes bekendtgørelser, skal forhandles med direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet. Herved sikres det, at både den tekniske sagkundskab og arbejdsgivernes og arbejdernes repræsentanter får lejlighed til at gøre deres synspunkter gældende. I visse tilfælde er det endelig foreskrevet, at der skal forhandles med hovedorganisationerne i vedkommende fag.

Men hensyn til spørgsmålet om området for loven vil jeg sige, at her må der som på ethvert område af den sociale lovgivning ske en udvikling. I forsorgslovgivningen nøjedes man oprindeligt med at sikre trængende det mest nødvendige, men efterhånden er man gået over til at lægge vægt også på fore-